

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra Valdemar Atterdag

Citation: Hauch, Carsten: "Poetiske Arbejder. - 1929", i Hauch, Carsten: *Poetiske Arbejder. - 1929*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 115. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hauch03val-shoot-idm140718940122400.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Arbejder. - 1929

KONG VALDEMAR OG HANS GJESTER. Fortsættelse.

I trende Dage varede den danske Konges Fest,
Den ædle Marskalk sørged for hver indbuden Gjest;
Af Spiser og ædle Vine var Kongehallen fuld,
Den rige Herre Volmer da spared ei sit Guld.

Der var stor Lyst og Gammen, der tænktes ei paa Sorg,
De Ædleste med de Bedste bleve paa Kongens Borg
Og stedtes der til Hvile, da Dandsen var endt,
De Andre blev i Byen til Herberge sendt.

Da bød Fru Helvig Tovelil til sig blandt sine Møer,
Hun sagde: »Vi see Jer gjerne, skjøndt ei vi saae Jer før;
I være skal velkommen blandt os paa dette Slot.«
Mæled de danske Kæmper: »Fru Helvig taler godt.«

116

Der redtes og for Vendelbo i Borgen et Leie,
Han havde mødt Kong Volmer tilforn paa Kampens Veie;
Dog vilde ham Kongen vinde, thi han var kjæk og bold,
Med hundrede Kæmper han red under Skjold.

Men denne Gang han bragte kun tyve Svende med,
Ham sendte Jyllands Adel at byde Kongen Fred,
Hans Svende troe ham fulgte, de traadte frem saa trygt,
Deres Øine det viste, at ei de kjendte Frygt.

Tidt havde Jyllands Adel trodset Danmarks Drot,
Den sagde: »Han vil beholde for sig hver Borg og Slot.«
Derfor de mod Kongen havde stridt med væbnet Arm,
Nu sendte de Ridder Vendelbo at mildne Kongens Harm.

Hr. Eckhard og Hr. Vendelbo da mødtes paa Vei,
At begge ham gjested sammen, huede Volmer ei.
Venlig han dog dem modtog, han syntes glad og fro,
Da sagde Hr. Eckhard: »Du skal ham aldrig troe.

Snart er hans Tale hvas, snart den Honning er liig,
Men hvordan han den dreier, han vil bedrage Dig.
Han har Jer længe kuert, han skatter Jert Land,
Saalangt som Møller male til den tangklædte Strand.

117

Os han i Hjertet hader, skjøndt han kalder sig vor Ven,
Alt, hvad til os er pantsat, han løser igjen;
Han jager i vore Skove, han fisker i vort Vand,
Hans Fader Kong Christopher var dog en bedre Mand.«

- »Nej«, svarede Hr. Vendelbo, »han var en ussel Drot,
Ikke dog skal Volmer os skille ved Borg og Slot,
Men vilde han ei negte vor Adel dens Ret,
Maatte vi selv det tilstaae, han hersker ikke slet.«

Den næste Morgen tidlig stod Volmer i Hal
Mellem sine Gjester, han mælede: »Nu skal
I ikke tage Hermelin men Staalbrynier paa,
Ei smykke Jer med Silke, men med de Hjelme graae.

Min Borgegaard sig strækker heel bred og dertil lang,
Der kunne de Heste løbe, der er ei Pladsen trang,

De allerbedste Stridsmænd har ofte kæmpet der,
Der vil i Dag vi lege med Spyd og med Spær.«

»Ja«, svared Hr. Vendelbo, han var i Ord saa brat,
»Den Leg er meget bedre end den, vi saae i Nat,
Først vil vi høre Messen, dertil den Ottesang,
Saa vende vi tilbage og prøve den Heltegang.«

Hvad dem den Herre raadte, blev strax sat i Værk,
De droge til Kirken i staaalgraa Pandstersærk,
118 De sagde: »De Ord, han talte, var Guld og Penge værd,
At høre Messen styrker baade Brynier og Sværd.«

Kong Volmer blev paa Borgen, han fulgte dem ei,
Han sagde: »Jeg bliver hjemme, det er for lang en Vei,
Jeg lytter helst til Klokkeklang fra Skovens vilde Sti,
Og elsker kun den Munkesang, der snart er forbi.«